

## Chương 43

### Nam nhân vô tâm vô tình

**K**hông thể không nói Sở Dật Đình làm việc quả thật hết sức đặc lực, rõ ràng là hấn mua tòa nhà cho Tô Hồng Tụ, nhưng lúc thủ hạ của Phong Lăng Thiên đi điều tra, chỉ tra được là Tô Hồng Tụ tự mua tòa nhà.

Một đám nam nhân quay chung quanh Tô Hồng Tụ, mật thám của Phong Lăng Thiên đã điều tra rõ ràng một hai, chỉ không tra ra được Sở Dật Đình.

“Tôn Kiệt và Vệ Thập Nhị?” Phong Lăng Thiên thì thào nói nhỏ, tròng mắt đen sắc bén không tự chủ dâng trào vẻ kinh ngạc và âm trầm.

Về hai người này, Phong Lăng Thiên đã sớm nghe thấy, trợ thủ đặc lực đã lên điều tra rõ ràng tình trạng thân thể của hai người này.

Tôn Kiệt biểu hiện chỉ là một phú thương, lại lén lút tiếp xúc với quyền quý của rất nhiều nước xung quanh Đại Lương, Đại Sở.

Mặc dù hấn biểu hiện phong lưu, nhưng phần lớn những nữ nhân kia đều là quà tặng do quyền quý các nước đưa cho hấn, những nữ nhân này thật sự là cơ thiếp của hấn, nhưng vẫn là biện pháp cần thiết để giữ liên lạc với quyền quý các nước, cũng không thể biết được.

Lại nói Vệ Thập Nhị, trong Kinh thành, ai không biết, ai không hiểu, Vệ Thập Nhị xuất thân đê tiện, chẳng qua chỉ là một nô bộc trong Tô phủ, nếu không phải Tô Hồng Mai chống lại tất cả, ra sức nâng đỡ, hấn vốn không thể có thân phận địa vị như ngày hôm nay.

Đương nhiên, với năng lực của Vệ Thập Nhị, quả thật có năng lực đảm nhiệm vị trí Tả Tướng quân này, bởi vậy trong triều cũng không có ai phê phán hấn lợi dùng nữ nhân từng bước thăng cấp.

Chỉ có điều hai người này lại vì Tô Hồng Tụ mà làm đến nước này, quả thật hoàn toàn ra khỏi suy nghĩ và dự đoán của Phong Lăng Thiên.

Tôn Kiệt vì Tô Hồng Tụ mà bỏ tất cả thê thiếp trong nhà?

Hấn điên rồi?

Bởi vì như vậy hấn còn có thể giữ liên lạc với quyền quý các nước như thế nào, sẽ không sợ trái ý bọn họ, từ nay về sau bọn họ không buôn bán cùng hấn?

Vệ Thập Nhị cả đêm không về, tìm Tô Hồng Tụ khắp nơi trong Kinh thành?

Người này càng điên khùng rồi, hấn không sợ chuyện này rơi vào tai vị hôn thê Tô Hồng Mai của hấn, Tô Hồng Mai náo loạn lên với hấn, giải trừ hôn ước?

Nhưng mà, nói đi nói lại, dựa vào quyền thế và địa vị hiện nay của Vệ Thập Nhị, hẳn đã sớm không cần phải tiếp tục chịu đựng nữ nhân Tô Hồng Mai ương ngạnh hung hãn kia, còn không bằng nhân cơ hội này một cước đá văng nàng ta ra.

Thấy Phong Lăng Thiên cảm ly đứng yên, không nói, mật thám lấy can đảm tiến lên, cố gắng làm cho hắn vui lòng: “Gia, có cần tối nay tiểu nhân mang Tô cô nương đến cho gia không?”

Mặc dù từ nhỏ Phong Lăng Thiên không trải qua kinh nghiệm như Sở Dật Đình, nhưng mà không hiểu tại sao, hắn lại chưa bao giờ gần nữ sắc.

Bây giờ là lần đầu tiên hắn chủ động quan tâm một nữ nhân nào đó, mật thám không phải người ngu, tuy nói không nhìn thấy manh mối gì từ trên mặt Phong Lăng Thiên, nhưng dùng đầu ngón chân để suy nghĩ cũng biết, ý nghĩa của nữ tử này với Phong Lăng Thiên nhất định không thể dùng tầm thường để so sánh.

Có lẽ, bọn họ nhanh chóng có đương gia chủ mẫu.

Có lẽ Đông cung nhanh chóng có tiểu Hoàng tôn mà chư vị đại thần tha thiết hy vọng rồi.

Y theo tình huống của Phong Lăng Thiên, mật thám cảm thấy, hắn vô cùng có khả năng đăng cơ làm đế, nhưng vẫn không có hậu phi, cho nên chân trước Phong Lăng Thiên để cho hắn đi dò la Tô Hồng Tụ, chân sau mật thám đã thông báo cho Lưu Vĩnh và các đại thần cánh tay đắc lực của Phong Lăng Thiên.

Bọn họ đã sớm vụng trộm sắp xếp, muốn tứ hôn Tô Hồng Tụ cho Phong Lăng Thiên trên tấu chương dâng Thiên tử rồi.

Nhưng không ngờ Phong Lăng Thiên chỉ buồn bã, đôi mắt sắc bén nhanh chóng nhìn lướt qua mật thám quỳ trên mặt đất, thần nhiên nói: “Không cần, bây giờ còn chưa phải lúc, ta không muốn vì nàng mà gây ra xung đột gì với phụ hoàng. Người nói cho nhóm người Lưu Vĩnh, cố gắng đè chuyện của nàng trong Kinh thành xuống, đừng truyền việc này đến tai phụ hoàng. Còn có, người kêu Quý Tử Thất bọn họ mua toàn bộ nhà xung quanh nàng, điều vài ám vệ Đông cung qua.”

Mật thám kinh ngạc, lời Phong Lăng Thiên quả thật không phải không có lý, đương kim Thánh thượng có danh ngu ngốc háo sắc đã sớm truyền khắp bốn biển. Mấy tháng trước, Phúc Vương mang theo vị Thiên phi mới nạp vào cung diện thánh, kết quả nói băng quơ vài câu, Thánh thượng đã muốn vị đòi vị Thiên phi từ trong tay Phúc Vương.

Phúc Vương là đệ đệ ruột cùng một mẹ sinh ra với Thánh thượng, Thánh thượng không chút kiêng dè với chính nữ nhân của đệ đệ ruột, nói muốn là muốn, nữ nhân của con mình tự nhiên càng không phải nói, gì đó của nhi tử vốn

đều là gì đó của phụ thân, từ xưa đến nay chuyện này không phải không có tiền lệ.

“Thuộc hạ lĩnh mệnh, thuộc hạ cáo lui!” Mật thám nhận lệnh, dập đầu thật mạnh với Phong Lăng Thiên, quay người đi.

Mật thám vừa mới đi ra ngoài, đã thấy một tú bà trung niên phát tướng, sắc mặt tươi đẹp dẫn theo một nữ tử xinh đẹp quyến rũ, dung mạo xinh đẹp đến.

Nữ tử vừa thấy Phong Lăng Thiên, khuôn mặt nhỏ tuyệt mỹ lập tức ửng hồng, then thùng đầy mặt, giọng nói ngọt ngào mà làm một vái chào với Phong Lăng Thiên: “Khách quan, vừa rồi, đầu giá đêm đầu tiên của tiểu nữ là ngài...”

Nữ tử vừa nói, vừa đỏ bừng mặt, ánh mắt then thùng không ngừng trộm liếc nhìn Phong Lăng Thiên.

Thì ra vừa rồi ở dưới lầu đầu giá đêm đầu tiên của Uyển Nương - hoa khôi mới của Thúy Hồng lâu, Phong Lăng Thiên ra giá cao nhất, mua được nàng ta.

Uyển Nương vốn hết sức đau lòng, một thân thanh bạch mình đã giữ bao nhiêu năm qua sắp khó giữ được, từ nay về sau, nàng vĩnh viễn không nhảy ra khỏi vũng bùn Thúy Hồng lâu kia rồi.

Nhưng không ngờ đi vào phòng, tú bà dẫn nàng gặp được người mua, còn chưa kịp nhìn kỹ dung mạo Phong Lăng Thiên, tim Uyển Nương đã đập thành thịch, hoảng hốt then thùng không ngừng đầu lên được.

Trên đời này một kiêu nam nhân, trời sinh đã có lực hấp dẫn trí mạng với nữ nhân, Sở Dật Đình là như thế, Phong Lăng Thiên cũng như thế.

Chỉ có điều, Sở Dật Đình hấp dẫn nữ nhân bởi vì dung mạo tuyệt thế vô song của hắn, mà Phong Lăng Thiên khiến nữ nhân động lòng, bởi vì hắn hồn nhiên thiên thành<sup>1</sup>, cao cao tại thượng, khí chất vô cùng dồn nén và quyết đoán.

Uyển Nương vốn không nhìn thấy mặt Phong Lăng Thiên, chỉ thấy một bóng dáng đẹp mắt nho nhã đứng gần cửa sổ, bóng lưng cao lớn phong độ kiên nghị, trên dưới toàn thân là khí thế bá vương lạnh thấu xương.

Liếc nhìn như vậy, Uyển Nương đã đỏ bừng cả mặt, tim đập như sấm đánh.

Nàng vốn tự phụ dung mạo xinh đẹp, nếu không phải thân chốn thanh lâu, nàng nhất định có thể gả được cho nam tử tốt nhất thế gian.

Nhưng lần đầu gặp Phong Lăng Thiên, đột nhiên từ sâu trong nội tâm nàng lại sinh ra tự ti.

Ghi chú:

1. hồn nhiên thiên thành: bẩm sinh, trời sinh, tự nhiên, hoàn hảo, không có tỳ vết gì, giống như được thiên nhiên tạo ra.

Nam tử trời sinh cao cao tại thượng, hoa mỹ cao quý như vậy, nữ tử xuất thân không sạch sẽ như nàng, cho dù dáng dấp đẹp bao nhiêu, sợ rằng cũng sẽ không được hắn nhìn trúng, ngay cả rách giày thay hắn cũng không xứng.

Quả nhiên, ngay cả nhìn Phong Lăng Thiên cũng chưa từng nhìn Uyển Nương một lần, lập tức dặn dò tú bà: “Ta bao nữ nhân này, quy củ cũ, qua vài ngày ta phái người tới đón nàng.”

Phong Lăng Thiên lạnh nhạt nói, lúc đi qua bên cạnh Uyển Nương, mắt cũng không nhìn nàng ta một cái, Uyển Nương tràn đầy buồn bã, đứng phía sau nhìn theo hắn không thôi, hắn giống như hoàn toàn không có cảm giác.

Mãi cho đến khi Phong Lăng Thiên lên lưng ngựa, thân hình hoàn toàn biến mất ở góc đường, Uyển Nương vẫn đứng bên cửa sổ như cũ, lưu luyến không rời, đắm đuối đưa tình nhìn hắn.